

Slutrunder er et tveægget sværd

Jan Carlsen

DBU Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent



10-07-2021



Slutrunder er en vanskelig ting at håndtere. På den ene side kommer indtrykkene væltende med meget korte mellemrum, og på den anden side er man som skrivende, også hos amatører som mig, nødt til at sortere. Den noksom bekendte deadline-djævel spiller desværre heller ikke altid sammen med kampprogrammet. Af samme grund har jeg denne gang valgt at ofre lidt nattesøvn og først færdiggøre klummen engang i i de mørke timer mellem onsdag og torsdag, for det ville være utroværdigt ikke at have eventuelle episoder med fra semifinalekampen mellem England og Danmark. Det er vel den mest betydningsfulde kamp for os siden 1992. Uanset hvad har Danmark leveret en præstation langt ud over det sædvanlige, vi er kommet videre, end nogen havde turdet håbe på, ikke mindst efter den traumatiske start. Vi har vundet sympati i det meste af Europa (også nede i hjørnerne: jeg er på vej til Balkan i næste uge).

Det viste sig så på efterkant, at kampen ikke gav de store situationer (og i den henseende både ros til de to hold og Dannie Makellie, som også er én af dem, som jeg i min beskedne karriere har været forbi). Bevares, der var et straffespark af de mindre – men det kan sagtens forsvares uden problemer.

Her mod slutningen af EM vil jeg stadig tillade mig at mene, at vi har haft noget forrygende underholdende fodbold, hvor slutrunder ellers meget ofte bliver noget underligt forkrampet noget. VAR har fungeret nøjagtigt, som det skulle. Så lidt som muligt, så meget som nødvendigt, som jeg plejer at sige, når jeg skal udlægge teksten rundt omkring. Det er dette niveau, som vi selvfølgelig også tilstræber at ramme herhjemme. Det er næppe mange, der har haft opmærksomheden rettet mod VAR under EM – situationerne har været få, og afgørelserne er kommet meget hurtigt. Det bliver spændende at se i de officielle statistikker efter turneringen, hvor mange OFR (on-field reviews) der egentlig har været. Jeg har ikke mødt mange fra min position foran TV-skærmen, og de få, der har været, er blevet afviklet lynhurtigt.

Netop dette med hastigheden og de breaks, som det giver i kampen, har været et temapunkt herhjemme. Her er det bare forløbet som i én glidende bevægelse. Men alle skal huske, at her har vi altså med Europas absolutte topdommere at gøre – og også med den absolutte top på VAR-fronten. Det er også vores mål, men der er som bekendt ingen genvej til rutine – og i Danmark har vi lige færdiggjort vores første år med VAR. Der har været bump på vejen, bevares, men VAR har stadig reddet langt flere kampafgørende kendelser, end det har solgt. Det må trods alt være i alles interesse, at vi kommer så tæt på retfærdighed som muligt. Jeg ved udmærket godt, at jeg har skrevet dette før, men at dømme efter diverse henvendelser kan det ikke gøres for tit... Netop dette med hastigheden er noget af det, som vi arbejder stenhårdt på, også mod den kommende sæson (træning starter i næste uge), for intet er mere irriterende end unødige ophold i spillet, hvor man bare venter. Her har kollegerne ved EM gjort et flot stykke arbejde

Hvis vi går til dommerne ved EM, synes jeg, at standarden har været imponerende. Der har ikke været nogen diskutabile kampafgørende kendelser, og mens der selvfølgelig kan være frispark hist og pist, som man ikke er enig i, er det overordnede indtryk, at tingene bare har kørt. Al mulig respekt for det, for hvor man ved en normal slutrunde på én lokation ville have samlet alle på ét sted, er dette en noget mere kompliceret sag, hvor man har folk spredt ud over Europa. Jeg ved ikke, hvordan man konkret har håndteret det, men jeg vil formode, at det har været via Zoom eller Teams, så man har været i online-kontakt. Det er i hvert fald den måde, som det fungerer på i UEFA-klubregi (jeg har inden for de næste tre uger to kampe på Balkan, så jeg kender mekanikken).

Flere har spurgt mig, hvem der så skal dømme finalen, og det vil jeg ikke engang vove et gæt på, selv om jeg selvfølgelig har et par bud i skuffen og i baghovedet – alt ud fra helt personlige præferencer. Det er der meget klogere eller betydningsfulde folk end mig, der vurderer), når vi er kommet så langt hen i turneringen, er der kun den virkelige absolutte top tilbage. Og så begynder alle mulige andre kriterier også at spille ind. Hvem har haft hvilke hold hvornår på tidligere stadier i turneringen? Og selvfølgelig ikke mindst: hvor er dit eget land i dette spil. ? Er de slået ud eller ej? På dette stadium det er ikke bare kvalifikationer, der spiller ind, men også alle udefra kommende omstændigheder. Det kan man lide eller lade være, men både UEFA og FIFA prøver virkelig at tage hensyn til udenomsomstændighederne. Der er altid fanfora, der vil oppiske en stemning om, at nu skal vi have en dommer, hvis land vi lige har elimineret. Dette EM har heller ikke været fri for den slags. Hvilket giver mig lejlighed til at hejse den traditionelle fane, nemlig at når først dommeren står derinde, er holdene blå eller røde (eller whatever), og der er i øjeblikket simpelthen ikke tid til at tænke over, hvem der er hvem, eller hvem man eventuelt måtte holde med. Det foregår helt instinktivt. Det er nok en af de mest vanskelige ting at overbevise den menige tilskuer om, men det er ikke desto mindre sandt. Det ved man nok først, når man har prøvet det på egen krop inde på banen.

Jeg skal også lige nå at runde et par af de episoder, der har været i den forløbne uge. I kvartfinalen mellem Spanien og Schweiz fik vi en udvisning til en schweizer, som i den grad delte vandene mellem kommentatorer og studie. Den så heller ikke voldsomt kriminel ud fra start, men da først gentagelserne kom forbi (og hurra for VAR her!), var det tydeligt, at tacklingen foregik med begge ben, med knopperne forrest og ikke mindst med kontaktstedet et godt stykke oppe på skinnebenet. (Jeg skal nok lade være med at prædike min sædvanlige tekst om nytten og nødvendigheden af benskinner, men det er god nok fristende). Der er intet at sige til den udvisning, og det er prisværdigt, at dommer Michael Oliver bare trækker det uden bekymring eller konsultation med VAR (som selvfølgelig kunne have kaldt en 2nd opinion, hvis det var tvivlsomt).

Den sidste situation, som jeg vil trække frem, er den mildest talt kuriøse fra kvartfinalen mellem England og Ukraine. Her er tre ukrainere parate til at blive indskiftet, men de kommer aldrig så langt, fordi bolden aldrig går ud af spil. Og det skal den som bekendt, for at en udskiftning kan blive effektueret. Så de indskiftninger blev aldrig til noget. Lad os håbe, at det ikke kostede en debutantnål, eller hvad man nu ellers har på de kanter.

Med denne udgangsreplik vil jeg ønske alle en rigtig god weekend – med en finale mellem Italien og England. Det er vel heller ikke det værste, der kunne ske – når nu Italien og Belgien løb på hinanden meget tidlige. For mig er det de to hold, som har leveret mest – hvis vi lige holder Danmark udenfor.